

Sygnatura akt IX GC 97/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: p.o. stażysty Jolanta Pruchniewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. we W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. we W. kwotę 82.250,00 zł (osiemdziesiąt dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2013 roku;
2. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.730 zł.

/-/ SSO K. Krzymkowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 listopada 2013 roku powódka – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. – wniosła o zasądzenie od pozwanej – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 82.250,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że strony zawarły w dniu 24 sierpnia 2013 r. umowę nr (...), przedmiotem której było wykonanie przez powódkę dla pozwanej nakładki asfaltowej na ulicy (...) w S.. Strony ustaliły, że nakładka ma być wykonana najpóźniej do dnia 8 września 2013 r. Pozwana miała zapłacić za wykonanie w/w prac wynagrodzenie w wysokości 75.000 zł netto, tj. 92.250,00 zł brutto. Powódka zakończyła prace w dniu 6 września 2013 r. W dniu 8 września 2013 r. pozwana wspólnie z przedstawicielem powódki dokonała protokolarnego odbioru prac. Pozwana nie wносиła żadnych zastrzeżeń co do jakości i terminowości robót. Powódka wystawiła w dniu 9 września 2013 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 92.250,00 zł z terminem płatności na dzień 9 października 2013 r., której pozwana nie uregulowała. Powódka pismem z dnia 21 października 2013 r. wezwała pozwaną do zapłaty należności. W odpowiedzi na wezwanie pozwana w dniu 6 listopada 2013 r. zapłaciła powódce kwotę 10.000 zł. Pozostała część należności nie została uregulowana do dnia wytoczenia powództwa.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 listopada 2013r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie IX GNc 1585/13 nakazał pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powódki kwotę 82.250,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu. (k. 28).

W dniu 17 grudnia 2013 r. pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 22 listopada 2013r., w którym domagała się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 34-35).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana na wstępie zakwestionowała wszystkie okoliczności i twierdzenia powódki za wyjątkiem wyraźnie przyznanych w sprzeciwie. Pozwana potwierdziła fakt zawarcia z powódką w dniu 24 sierpnia 2013 r. umowy nr (...). Zaprzeczyła jednocześnie, aby powódka wykonała i to w sposób należyty wszystkie prace i inne obowiązki będące przedmiotem umowy, co uzasadniałoby wypłatę jej pozostałej części wynagrodzenia. Zdaniem pozwanej nie doszło do końcowego odbioru prac wykonanych przez powódkę, bowiem jedynym przedstawicielem upoważnionym do reprezentowania pozwanej był prezes jej zarządu – L. N.. Protokół zaś został podpisany przez J. F., który nigdy nie był przedstawicielem lub pełnomocnikiem pozwanej upoważnionym do jej reprezentowania. Nadto powódka nie przekazała pozwanej dokumentacji technicznej powykonawczej robót wraz z atestami, certyfikatami i świadectwami jakości użytych materiałów, co uniemożliwiło pozwanej dokonanie oceny, czy wykonane przez powódkę prace są zgodne z normami technicznymi. Powyższe zaniechania powódki naruszają w sposób istotny umowę i stanowią wystarczającą podstawę do odmowy zapłaty wynagrodzenia.

W dalszym postępowaniu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka i pozwana są przedsiębiorcami. Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. prowadzi działalność gospodarczą m. in. w zakresie robót związanych z budową dróg i autostrad. Pozwana spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m. in. specjalistycznych robót budowlanych, robót związanych z budową obiektów inżynierii lądowej i wodnej, realizacji projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: odpis aktualny z KRS powódki (k. 6-10), odpis aktualny z KRS pozwanej (k. 13-16).

W 2013 r. pozwana realizowała inwestycję polegającą na budowie obiektu handlowego w S. przy ul. (...) wraz z infrastrukturą. Funkcję kierownika tej budowy i zarazem przedstawiciela pozwanej pełnił J. F..

Okoliczności częściowo bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka J. F. (k. 84-86).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej i w związku z realizowaną inwestycją budowlaną w S. pozwana spółka zawarła z powódką w dniu 24 sierpnia 2013 r. umowę nr (...), której przedmiotem było wykonanie nakładki asfaltowej na ulicy (...) w S. w zakresie szczegółowo określonym w załączniku nr 1 do przedmiotowej umowy. W § 2 umowy określono, że zakończenie wszystkich prac nastąpi do dnia 8 września 2013 r.

Strony wyraziły zgodę na wymianę informacji za pomocą faksów i pocztą elektroniczną, wskazując w umowie numery faksów oraz adresy e-mail. Pozwana jako kontaktowy adres poczty elektronicznej podała e-mail J. F. (§ 1 pkt. 4b).

W § 4 umowy strony ustaliły wysokość wynagrodzenia ryczałtowego za wykonanie prac na kwotę 75.000,00 zł netto + VAT (według stawki obowiązującej w dniu wystawienia faktury VAT). Wynagrodzenie miało zostać wypłacone na podstawie faktury wystawionej po dokonaniu odbioru wykonanego zadania. Faktura miała być uregulowana w terminie 30 dni od dnia wystawienia faktury wraz z podpisanym bez zastrzeżeń przez głównego wykonawcę (pозwaną) lub jego przedstawiciela protokołem odbioru robót. Podstawą dla wystawienia faktury VAT i dokonania płatności miał być podpisany bez zastrzeżeń przez głównego wykonawcę (pozwanego) lub jego przedstawiciela protokół odbioru robót (§ 5 pkt. 1 i 2).

Przedmiotem odbioru robót miały być poszczególne etapy prac lub cały zakres robót objętych umową jednorazowo. Główny wykonawca (pozwana) lub jego przedstawiciel przystąpi do odbioru i zakończy czynności odbiorowe w terminie 3 dni roboczych licząc od daty zawiadomienia o gotowości do odbioru. Nie wywiązanie się głównego wykonawcy z powyższego obowiązku, uprawnia wykonawcę (powódkę) do dokonania odbioru jednostronnego, którego postanowienia będą wiążące dla stron i będą upoważniać wykonawcę do wystawienia faktury z prawem otrzymania zapłaty.

Jeżeli w trakcie odbioru zostaną stwierdzone usterki to opisane zostaną w protokole odbioru, a wykonawca zobowiązany będzie do ich usunięcia w terminie ustalonym przez strony (§ 6 pkt. 2, 3 i 5).

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy nr (...) (k. 17-20), zeznania świadka J. F. (k. 84-86).

Ze strony pozwanej prace budowlane polegające na wykonaniu nakładki asfaltowej na ulicy (...) w S. nadzorował J. F., na polecenie prezesa zarządu pozwanej spółki. Powódka zrealizowała w całości roboty budowlane objęte umową nr (...) w terminie do dnia 6 września 2013 r. O zakończeniu prac powiadomiła pozwaną. W dniu 9 września 2013 r. nastąpił końcowy odbiór prac, w którym uczestniczyli przedstawiciel powoda: B. D. i przedstawiciel pozwanej: J. F.. Sporządzono protokół odbioru robót budowlanych zrealizowanych na podstawie umowy nr (...). W protokole oceniono jakość wykonanych prac jako dobrą, nie stwierdzono żadnych usterek ani wad.

Okoliczności częściowo bezsporne, a nadto dowód: protokół odbioru z dnia 09.09.2013 r. (k. 21), zeznania świadka J. F. (k. 84-86).

Z tytułu wykonanych prac powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r. na kwotę 92.250,00 zł, wskazując, że należność płatna jest do dnia 9 października 2013 r. Pozwana nie uregulowała należności w wyznaczonym terminie.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: faktura VAT nr (...) 09.09.2013 r. (k. 22).

Pismem z dnia 21 października 2013 r., doręczonym pozwanej w dniu 23 października 2013 r., powódka wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty zaległej należności w terminie trzech dni od otrzymania wezwania. Pozwana w dniu 6 listopada 2013 r. przelała powódce kwotę 10.000 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...).

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: pismo powódki z 21.10.2013 r. wraz z dowodem doręczenia (k.23,24), kopia potwierdzenia wykonania przelewu (k. 25).

Całość inwestycji została odebrana przez zlecającego – Gminę S.. Gminie została także w całości przekazana dokumentacja powykonawcza dotycząca realizacji przedmiotowej inwestycji, obejmująca m. in. świadectwa jakości wykorzystanych w ramach prac materiałów.

Okoliczność częściowo bezsporna, a nadto dowód: zeznania świadka J. F. (k. 84-86), poświadczona za zgodność z oryginałem dokumentacja powykonawcza (k. 57-62).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron o faktach, dokumentów urzędowych i prywatnych oraz w oparciu o zeznania świadka J. F..

Dokumenty urzędowe – odpisy KRS korzystały z domniemania określonego w art. 244 § 1 k.p.c. Natomiast pozostałe dokumenty przedłożone przez strony, w szczególności: umowa nr (...), fakturę VAT nr (...), protokół końcowego odbioru prac, dokumentacja powykonawcza oraz korespondencja pomiędzy stronami stanowiły dokumenty prywatne, które stosownie do treści art. 245 k.p.c. stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach. Dokumenty powyższe nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka J. F., albowiem zeznania te były spójne, logiczne, złożone w sposób spontaniczny, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie w postaci uznanych za wiarygodne i mające moc dowodową dokumentów. W ocenie Sądu świadek nie unikał odpowiedzi na żadne z zadawanych pytań – w szczegółowy sposób przedstawił relacje łączące go z pozwaną spółką, zakres swoich obowiązków w związku z wykonywaniem nakładki asfaltowej na ulicy (...) w S. oraz okoliczności sporządzenia w dniu

9 września 2013 r. protokołu końcowego odbioru prac. Należy podkreślić, iż żadna ze stron obecnych przy składaniu w/w zeznań, nie kwestionowała ich w żaden sposób.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron uznając go za zbędny, albowiem okoliczności, których zeznania te miały dotyczyć, zostały wykazane w toku postępowania innymi dowodami, w szczególności dokumentami przedłożonymi przez strony oraz zeznaniami świadka.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Na gruncie ustalonego stanu faktycznego stwierdzić należy, że strony łączyła umowa o podwykonawstwo robót budowlanych. Istotne elementy umowy o roboty budowlane ustawodawca zawarł w przepisie art. 647 k.c. Według znajdującej się tamże definicji ustawowej, wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia. Natomiast umowa o podwykonawstwo zawierana jest przez generalnego wykonawcę z podwykonawcami, będącymi specjalistycznymi przedsiębiorstwami budowlanymi, którzy podejmują się wykonania obiektu, części obiektu lub robót związanych z obiektem. Podwykonawcy poddają się kierownictwu generalnego wykonawcy w zakresie organizacji i koordynacji robót, który jest zarazem gospodarzem terenu budowy.

Na wstępie należy zauważyć, że pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty oświadczyła, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom powódki, których wyraźnie nie przyznaje. Takie ogólnikowe zaprzeczenie uznać należy za bezskuteczne.

Zgodnie z art. 3 k.p.c w zw. z art. 210 § 2 k.p.c., każda ze stron jest zobowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych, przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej w zasadzie nie czyni zadość temu obowiązkowi.

Stanowisko takie podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 2007r., II CSK 22/2007, stwierdzając w jego uzasadnieniu, że: strona powinna wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś często stosowane w praktyce zaprzeczenie ogólne wszystkim twierdzeniom wyraźnie nie przyznany jest obejściem powyższego obowiązku, a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia Sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska, ma na celu zakreślenie okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że jeżeli jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w przypadku gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210§2 k.p.c”.

Przenosząc powyższe rozważania, w pełni podzielane przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że ogólne zaprzeczenie przez pozwaną wszystkim nie przyznany twierdzeniom powódki nie mogło wywołać żadnych skutków procesowych.

Z uwagi na powyższe Sąd zobowiązany był szczegółowo odnieść się jedynie do tych zarzutów strony pozwanej, które zostały wyraźnie sformułowane w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Zgodnie z ustaleniami stanu faktycznego w niniejszej sprawie, strony zawarły umowę nr (...), zgodnie z którą powódka zobowiązała się do wykonania dla pozwanej nakładki asfaltowej na ulicy (...) w S.. W umowie tej strony ustaliły także

wysokość wynagrodzenia za wykonanie prac na kwotę 75.000,00 zł netto + VAT. Do dnia 6 września 2013 r. powódka wykonała wszystkie prace objęte umową. Pozwana do dnia wytoczenia powództwa nie kwestionowała ani jakości robót, ani ich kompletności jak również wysokości wynagrodzenia należnego powódce za wykonanie prac. Tytułem zapłaty wynagrodzenia zapłaciła powódce kwotę 10.000 zł w dniu 6 listopada 2013 r. Powyższe okoliczności były bezsporne pomiędzy stronami.

Okolicznością sporną pomiędzy stronami był termin wymagalności roszczenia powódki o zapłatę pozostałej części wynagrodzenia. Pozwana wskazała, że jej zdaniem w dniu 9 września 2013 r. nie doszło do końcowego odbioru prac objętych przedmiotową umową, bowiem wskazany jako przedstawiciel pozwanej – J. F. nie posiadał uprawnień do odbioru końcowego robót w imieniu pozwanego. Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej w tym zakresie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci m. in. zeznań świadka J. F., prowadzi do wniosku, iż świadek działając na polecenie prezesa zarządu pozwanej spółki pełnił funkcję kierownika budowy przy realizacji inwestycji polegającej na wykonaniu nakładki asfaltowej na ulicy (...) w S.. Do jego zakresu obowiązków należało nadzorowanie prac, w tym także udział w końcowym odbiorze robót budowlanych. W szczególności J. F. zeznał: „powodowa spółka realizowała przebudowę drogi w ramach inwestycji – chodzi o nakładkę asfaltową. W moim zakresie było nadzorowanie tych prac, jako kierownika budowy. Wszystkie prace budowlane były odbierane przeważnie przeze mnie. Prace od powódki również ja odbierałem. W mojej ocenie to należało do zakresu moich obowiązków”. Świadek podał również okoliczności faktyczne, istotne dla sprawy, wskazując na istniejącą praktykę u pozwanego, że członkowie zarządu (prezesi) – w tym wypadku L. N., „z reguły nie przyjeżdżają na budowę” i „osobiście raczej nie uczestniczą w odbiorach prac”. Nadto w umowie jako osobę właściwą do kontaktowania się we wszystkich sprawach związanych z realizacją inwestycji pozwana wskazała J. F., podając jego adres e-mail jako adres kontaktowy.

Także w umowie pozwana nie zastrzegła, iż końcowy odbiór prac może nastąpić tylko przy udziale prezesa zarządu pozwanej spółki.

Należy również podkreślić, że pozwana do dnia wytoczenia powództwa w żaden sposób nie kwestionowała prawidłowości końcowego odbioru prac budowlanych w dniu 9 września 2013 r., wręcz przeciwnie – dokonała zapłaty części wynagrodzenia.

W ocenie Sądu zatem pozwana, mimo, iż to na niej, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu, nie wykazała, aby J. F. dokonując w dniu 9 września 2013 r. protokolarnego końcowego odbioru prac wykonanych przez powódkę nie był umocowany do dokonania takiej czynności w imieniu pozwanej lub aby odbiór ten faktycznie nie okazał się skuteczny.

Nadto, zgodnie z postanowieniem umowy przewidzianym w § 6 w przypadku, kiedy głównym wykonawcą nie wywiązał się obowiązek przystąpienia do końcowego odbioru robót w terminie 3 dni od zgłoszenia mu przez wykonawcę zakończenia robót, wykonawca był uprawniony do dokonania odbioru jednostronnego, którego postanowienia będą wiążące dla stron i będą upoważniać wykonawcę do wystawienia faktury z prawem otrzymania zapłaty. Zatem nawet jeśli uznać, iż J. F. nie był umocowany do reprezentowania pozwanej przy końcowym odbiorze robót objętych umową nr (...), to przyjąć należało, iż w dniu 9 września 2013 r. nastąpił jednostronny odbiór prac dokonany samodzielnie przez powódkę, który również upoważniał ją do wystawienia faktury VAT i żądania zapłaty wynagrodzenia.

Pozwana podniosła nadto, iż powódka nie wykonała swojego zobowiązania, bowiem nie przekazała pozwanej dokumentacji powykonawczej. Powyższe twierdzenie pozwanej nie znajduje jednak uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym. Na potrzeby niniejszego postępowania powódka przedłożyła poświadczoną za zgodność kserokopię dokumentacji powykonawczej dotyczącej realizacji przedmiotowej inwestycji, obejmującą m. in. świadectwa jakości wykorzystanych w ramach prac budowlanych materiałów. Na dokumentach tych, w miejscu przewidzianym na podpis odbiorcy dokumentacji widoczna jest pieczęć Urzędu Miejskiego Gminy S. oraz podpis jednego z pracowników. Powyższe zatem jednoznacznie wskazuje, iż dokumentacja powykonawcza została przekazana zlecającemu inwestycję. Nadto świadek J. F. zeznał: „ja przy odbiorze prac odbieram również dokumentację i ją sprawdzam. Gdyby brakowało jakiś dokumentów czy certyfikatów to nie byłoby tego protokołu odbioru robót. Nadto

musiał być podpisany końcowy protokół odbioru pomiędzy pozwaną a Gminą S.. Tego odbioru też by nie było, gdyby brakowało dokumentów. Dokumentację na pewno ja przekazywałem do urzędu”. Powyższe również wskazuje, iż powódka wypełniła ciążące na niej obowiązki w tym zakresie.

Nadto także ten zarzut pozwana podniosła dopiero na etapie postępowania sądowego. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że w takiej sytuacji pozwana domagałby się stanowczo wydania dokumentacji, albowiem bez tych dokumentów nie mógłby nastąpić końcowy odbiór całej inwestycji przez inwestora – Gminę S..

W konsekwencji Sąd uznał, iż w dniu 9 września 2013 r. doszło do końcowego odbioru prac budowlanych wykonanych przez powódkę, obejmujące także przekazanie przedstawicielowi pozwanej pełnej dokumentacji powykonawczej.

Mając na względzie powyższe, Sąd, w punkcie I sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki w całości dochodzoną kwotę.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Terminem płatności należności wynikającej z faktury VAT nr (...) był 9 października 2013 r., natomiast powódka żądała odsetek od dnia następnego, tj. od dnia 10 października 2013 r.

O kosztach procesu, Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. W związku z tym, że pozwana przegrała spór w całości powinna ona zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu, na które składają się uiszczona opłata od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika wynikające z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, Nr 163 poz. 1348) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska